

[Poul Nødgaard]

se på, på hvilket grundlag det i virkeligheden hviler i sig selv.

Og med hensyn til konkurrenceforvridende foranstaltninger, som energiministeren også var inde på, vil jeg sige, at i det øjeblik det offentlige – det være sig amter, kommuner eller i dette tilfælde, som debatten har drejet sig meget om i dag, SEAS – går ind i aktiviteter, er det på forskellig vis konkurrenceforvridende. Vi kan bare tage de berømte tomater; det er jo konkurrenceforvridende. Det er jo også derfor, alle gartnerne har protesteret i den grad, som de har gjort. Vi kan gå videre og tage iværksætterydelsen; den er jo også konkurrenceforvridende. Og sådan kan vi simpelt hen analysere hele det danske samfund, som det har opbygget sig i de seneste år.

Nu er iværksætterydelsen indført på grund af arbejdsløshedssituationen, men det glæder Fremskridtspartiet at se i dagspressen, at industriministeren og arbejdsministeren er blevet vildt uenige om iværksætterydelsen. Det er jo vand på vores mølle, for vi er i hvert fald enige med arbejdsministeren i, at den iværksætterydelse ikke er af det gode. Det er godt, der ligesom er kommet lidt splittelse også i den socialdemokratiske gruppe, og at det ikke altid rammer de små partier herinde.

Nu har vi så alle tre ministre bænket her i dag, debatten er rejst, og så har jeg lyst til at spørge industriministeren om en ting, og det er den lov, der blev vedtaget mod Fremskridtspartiets stemmer om, at kommuner og amter må skyde op til 10 mio. kr. ind i erhvervselskaber. Der kunne jeg godt tænke mig at spørge indenrigsministeren, hvor mange kommuner der egentlig har benyttet sig af denne lejlighed, og hvor mange amtskommuner der har benyttet lejligheden til at skyde enten et stort eller lille beløb ind i sådanne erhvervselskaber. Det synes jeg kunne være interessant at få at vide her i dag. Jeg kunne også godt tænke mig at spørge, om indenrigsministeren i nogen situationer har givet tilladelse til at lægge op til over 10 mio. kr. ind, for loven var en såkaldt bemyndigelseslov, så vidt jeg husker.

Men hvorom alting er: Vi kan ikke komme uden om det. Den lov vil vi forfølge altid, for vi føler ikke, at kommuner og amter skal blande sig i sådanne ting. Vi kan jo lige så godt være ærlige og indrømme over for hinanden, at det har vist sig, at i det øjeblik det offentlige indgår

i en eller anden aktivitet – ikke alene det, vi står og taler om her, men måske også andre ting – så har tingene en tendens til at blive dyrere, end hvis de løses på privat initiativ.

Så har jeg et spørgsmål til energiministeren, for at energiministeren også kan få lidt at lave og få noget at skrive ned. Nu har SEAS jo været det store samtaleemne her i dag, og både hr. Kim Behnke og andre har fremført dette med, at vi skal betale et års fast afgift forud – jeg er selv SEAS-forbruger. Jeg kunne godt tænke mig at spørge energiministeren, om han eller hans ministerium ved, hvor mange millioner kroner SEAS dermed har fået i kassen ekstraordinært. Og de er allerede faldet, for mig bekendt skulle regningen allerede være betalt her den 3. eller 6. januar eller noget i den retning, så det vil sige, at alle de penge er vrimlet ind i SEAS' kasse. Jeg synes, det kunne være meget rart at få illustreret, hvor stort et beløb vi i virkeligheden taler om med disse faste afgifter.

Jeg vil godt sige til regeringen, at når denne debat kommer – og det er godt, den kommer, og også den fine dagsorden, der er foreslået – så er det, fordi jeg tror, at hvis ikke vi bremser op og passer på og måske går den anden vej, så er vi på vej ind i østeuropæiske tilstande med al den offentlige produktion. Og dér må jeg sige til de tre ministre: Vi ved vel alle, at det system har spillet totalt fallit, og jeg er bange for, at det er det, vi mere eller mindre er på vej ind i i Danmark. På grund af bl.a. arbejdsløshedssituationen siger man, at man gerne må gøre det og det og det, og tænker ikke på én ting – jeg har været lidt skuffet over, at det ikke er kommet frem med større styrke i debatten i dag – nemlig hele erhvervslivets forhold i relation til alt det, vi står og taler om her.

Det er lige så sikkert som amen i kirken, at erhvervslivet ikke har det godt med mange af de foranstaltninger, et flertal her i Folketinget vedtager, og derfor synes jeg, der her i Folketinget er alt for lidt tale om at prøve at se på, hvad vi kan gøre for at forbedre erhvervslivets konkurrenceevne, hvordan vi kan gøre livet lettere for erhvervslivet.

Jeg så forleden dag en artikel i et blad, hvor en erhvervsmand remsede op, hvad han i virkeligheden er pålagt af det offentlige. Jeg tror, det var 24 eller 34 forskellige ting: så skulle han den dato sørge for det, og så skal han det,